

Sobre les darreres declaracions d'Oriol Junqueras

written by Pere Grau i Rovira | 3 d'agost de 2020

Vull aclarir prèviament que no he estat en cap moment dels que parlen d'ERC o de Junqueras en termes inadmissibles en boca de demòcrates o simplement de gent ben educada. Les idees i actuacions d'altres cal respectar-les si són sinceres (com crec que aquest és el cas en ERC), però cal admetre que se les critiqui si hom les considera equivocades.

I per això em permetré aquí fer un parell de comentaris sobre alguns punts de les declaracions que ha fet en Junqueras als nostres diaris digitals.

Junqueras diu: "Vaig explicar als meus fills que era probable que anés a la presó i que si hi anava seria per plantar una llavor de la llibertat, la democràcia i un país millor per a tothom". I més endavant: "La nostra presó tindrà tant més sentit en la mesura que sigui una garantia, una eina que alliberi les generacions futures d'aquest peatge carcerari". Amb tots els respectes pel seu gran nivell intel·lectual, crec que Junqueras omet aquí un aspecte important. És indubtable que el dia que tinguem establerta i consolidada una república catalana, els nostres presos polítics seran una referència d'orgull històric pel nou estat. D'acord. Però, el meu modest parer, és que els polítics que van exiliar-se hi van veure més clar que els que van acceptar la possibilitat de ser empresonats. La força moral hi és en els dos casos, però el camí de l'exili s'està revelant pràcticament molt més profitós per la continuació de la lluita, que no pas el de la presó. I això és així encara que molts critiquin que "l'exili no fa ni de lluny el que caldria", retret injust si hom té en compte la migradesa de recursos econòmics disponibles per a una tasca

tan gegantina. Que els exiliats (no sols Puigdemont) han fet i segueixen fent feina útil ho demostra l'odi viral i l'histerisme amb què els persegueix la caverna espanyola.

En un altre moment de les declaracions diu Junqueras: "Fa uns anys els independentistes eren poquíssims... Nosaltres ho hem sigut sempre, i és evident que alguna cosa hem fet prou bé perquè ara n'hi hagi molts més". I això, altra vegada amb tots els respectes, és atribuir al seu partit el creixement de l'independentisme, quan tots sabem que va ser l'aixafament de l'Estatut el factor determinant, i que les protestes contra aquella barrabassada va mobilitzar gent de tots els partits i de tots els grups, va provocar el gir independentista de Convergència, l'aparició de la CUP, la formació de l'ANC, etc. Hi hauria molt a discutir sobre si ERC amb els tripartits per treure Convergència de la Generalitat "ho va fer prou bé"...

El líder republicà diu també: "Quan algú diu que per guanyar hem de ser menys segurament és perquè no ha entès que en democràcia guanyen els que són més i en democràcia el mèrit és ser cada vegada més, en créixer, convèncer, en sumar i no restar, en ser seductor i construir consensos". I relacionat amb això diu més tard: "... pot haver-hi algú que acabi d'arribar i perquè acaba d'arribar no acabi de ser conscient de saber sumar i saber guanyar". Jo no he llegit ni sentit ningú que hagi dit que per guanyar hem de ser menys. Allò que sí que molts diuen és que esforçar-se a atreure i guanyar sectors determinats (com els comuns, el PSC, etc.) són, citant Shakespeare "treballs d'amor perduts". Els resultats són els que són. El PSC és només una dòcil eina del PSOE i els comuns al govern de Madrid no s'han cobert precisament de glòria. Aquella part de simpatitzants d'aquests partits que són independentistes (i ja sabem que en més o menys quantitat n'hi ha) no cal convèncer-los sinó donar-los-hi l'oportunitat perquè a les urnes puguin expressar aquesta convicció.

I això, aquesta oportunitat només vindrà amb allò que sembla tan difícil d'aconseguir i que en diem la unitat estratègica

dels partits independentistes, que és el que realment esparvera a Madrid. Com diu santament bé Bea Talegón (a un article al Nacional del 26/07): “Mentre hi hagi qui no aposti per la unitat aquesta serà impossible... Tret que les velles estructures dels partits entenguin per una vegada que la política s’ha de fer més enllà de les sigles”.

A ulls d’una munió de catalans com jo mateix, ERC perd el temps buscant un diàleg amb uns interlocutors que no compleixen el que prometen i només van a la seva i a reduir Catalunya, com deia Franco; “a una de nuestras entrañables provincias”. Almenys Puigdemont ha après bé la lliçó i ha dit que un dels ensenyaments de l’octubre del 2017 és que és impossible refiar-se de la paraula dels polítics de Madrid. Seria de desitjar que ERC també se’n convenci ràpidament, si no, s’arrisca a perdre les simpaties de la ciutadania que li obrien la possibilitat de ser el partit hegemònic a Catalunya.

Que un partit hagi d’acceptar compromisos provisionals en aquest moment difícil del país per arribar a la unitat d’acció que volen els ciutadans no és cap senyal de feblesa, sinó ben al contrari. Quan vingui l’hora, els ciutadans de Catalunya premiaran aquells polítics que hagin posat el país per davant del partit. I fer-ho no vol dir il·lusòries ampliacions de la base, sinó concentrant la força que ja es té, i que seria, aquest sí, el magnet que atrauria gent ara desil·lusionada o indiferent. Una altra cosa, amb perdó, és somniar truites.